

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: Udrag fra GJENBOERNE

Citation: Hostrup, C.: "Komedier og Digte", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-idm140699401009664/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

De det nu egentlig med Vadske og Renlighed, for det er jo dog det vigtigste?

BASALT. Aa jo – naar vi ikke gjør for store Fordringer.

MADAM. Ja jeg kan begribe det. Men hør, veed De hvad! een stor Fordel har De, og det er, at De ikke har noget at bestille med disse Tjenestepiger, for det er rent ud sagt noget Rak.

BASALT. Ja vi har da Piger paa Gaarden.

MADAM. Ja vist har De, men – forstaa mig – de Piger kommer og gaar. De har dem ikke hos Dem saadan altid.

BASALT. Nej det har vi rigtignok ikke.

MADAM. Ja ser De det. Men det er noget forskrækkeligt noget med det Tyende, og de bliver saamænd være og være. Se der er nu Ane derude, det er saamænd en skikkelig Pige, og tro er hun, og hun mener det godt – jo hun gjør saamænd, men Nytte kan hun ikke gjøre, og saa er hun saa gruelig slem til at svare.

BASALT. Saa?

MADAM. Ja hun svarer for et godt Ord, om hun saa aldrig bliver spurgt. Se saadan kommer jeg igaar Eftermiddags ud i Køkkenet – det var den Gang hun havde vadsket op – og saa ligger der en Karreklud paa Gulvet. Jeg holder nu inte meget af saadan Uordentlighed, og saa siger jeg til hende i en meget ordentlig Tone: »Hør, lille Ane,« siger jeg, »vil du inte værseartig skylle den Karreklud!« og det var sandelig mine Ord, de var ikke en Smule være; men veed De saa, hvad hun svarede?

BASALT. Nej, hvad svarede hun da?

MADAM. Ingenting, men saa gav hun sig til at

fløjte. Jeg skal ikke nægte, at jeg blev vred, og saa sagde jeg: »Ane!» sagde jeg, »hvad er dette herre?» sagde jeg, »vil du strax paa Øjeblikket tage Karrekluden!» sagde jeg; men Tøsen blev ved at fløjte ganske lystig, ligesom der var ingenting i Vejen. Nu saa gik jeg ned og hentede Fatter, og han dundrede for hende, saa det knagede; men saa skulde De have set hende – saa blev hun saa himmelgal – u, saa gal, saa det halve kunde være nok.

OTTENDE SCENE.

De forrige. Det øvrige Selskab.

MADAMMEN *bliver ved.* Ja tænk Dem engang! saa rev hun Karrekluden ud af min Haand og hængte den om Halsen paa Fatter. Men De kan tro, hun fik det ogsaa at føle – *opdager de andre.* Naa Fatter! jeg staar og fortæller Hr. Basalt om Ane. Det er ellers et meget underholdende Menneske. Men skal vi saa til at lege?

SMIDT. Ja vel skal vi det. Løjtnanten vil lære os en ganske splinterny Leg, som han selv har opfundet.

LØJTNANT. Ja uden at rose mig selv tør jeg sige, at den er ret munter. Men saa skal vi først sætte os i en Rundkreds; de unge Herrer er nok saa gode at hjælpe mig med at flytte Stole.

Almindelig Vraal med at sætte Stole. Paa højre Flej placeres Løjtnanten mellem Smidt og hans Kone, paa venstre Basalt mellem Amalie og Rikke. Baggrunden slutes af de tre Smødesvende med Madsen i Midten. En af Selskabet tager den Stol, hvorpaa Klint sidder; han flytter til en anden, som ogsaa bliver taget.

LØJTNANT *rejser sig.* Se jeg har nu tænkt mig det saaledes. Først tager jeg mit Lommeetørklæde. *Tager i*